

KECSKEMÉTI LAPOK.

VEGYESTARTALMÚ HETILAP.

<p>Előfizetési díj: Egész évre 5 frt., félévre 2 frt. 50 kr., negyedévre 1 frt. 50 kr.</p> <p>Az előfizetés az év folytán minden hónapban megkezdhető.</p>	<p>Megjelen hetenként egyszer, VASÁRNAP.</p> <p>Az előfizetési pénzek, úgy a hirdetések is „Tóth László Könyvnyom- dájának” czimzendeők.</p>	<p>Szerkesztő- és kiadó-hivatal: BUDAI-NAGY-ÚT CZA 184. SZÁM.</p> <p>E lap úgy szellemi, mint anyagi részét illető minden küldemény a szerkesztő- és kiadó- hivatalhoz intézendő.</p>	<p>Hirdetési díj: 3 hasábos petit sor egyszeri hirdetésnél 5 kr., többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel ár- leengedés adatik.</p> <p>Bélyegdíj minden beigtatásért 30 kr.</p>
---	--	---	---

Kecskemét, 1879. október 23-án.

Olvasóink közül bizonyára többen fog-
nak emlékezni gyermekkorukban hallott
azon mesére, mely a legyeket és pókokat
gyűlölő királyfiról szól. A királyfi minden-
nel meg tudott barátkozni, de a légy és
pókkal nem; a hol találta őket üldözte,
megölte s egyáltalán nem titkolta, hogy
széles e világon ezeket a legfeleslegesebb
és leghaszontalanabb állatoknak tartja. Ez
igy tartott mindaddig, míg a királyfira zú-
dult balsors őt az ellenkezőről meg nem
győzte. A mese ugyanis azt mondja, hogy
az ellenség a királyfi atyjának birodalmába
betörvén, a fővárost elfoglalta s a királyi
palotában ütötte föl új főhadiszállását. A
király és családja pedig s így a királyfi is
futással volt kénytelen az ellenség elől me-
nekülni. A fáradalmaktól erejétől megfosz-
tott királyfi pihenni fa alá ült, vagy feküdt
s elnyomatva az álmotól, el is aludt. Az el-
lenséges tábor valamely katonája véletle-
nül-e vagy másként, megpillantá a nyugovót
s őt elfogandó közeledett feléje. E perc-
ben megcsipi a királyfit egy légy, úgy
hogy az felébred; megpillantja az ellensé-
ges katonát és társait s nehogy körmeik
közé kerüljön, futásnak ered s menekül.
A királyfi pedig mihelyt szemeik elől eltűnt,
hálát adott az istennek, hogy legyet is te-
remtetett s megfogadta, hogy többé ezen ál-
latot üldözni nem fogja. Ez a mese egyik
fele, a másikat a pók tölti be, a mely a
barlangba menekült királyfit hálójával
menti meg. A királyfit üldöző katonák a
barlanghoz érven, már be akarnak menni,
midőn egyikök a hálóra mutatva, melyet a
pók időközben az odú nyílása elé szőtt,
figyelmezteti társait, hogy ott nem rejtőz-
hetett el, mert különben a pókhálót el kel-
lett volna szakítania. Ennek folytán a ka-
tonák odább mentek, minthogy csakugyan
lehetetlennek tartották, hogy a királyfi a
barlangba rejtőzhetett volna a nélkül, hogy
a hálót eltépje. A királyfi természetesen
megint hálát adott az istennek, hogy pókot
is teremtett s megint fogadást tett, hogy
ezen állatot sem fogja többé üldözni.

Megbocsásson a tisztelt olvasó, hogy
kivételesen ily gyermekkori mese felmele-
gítésével is foglalkozunk; jósága mellett
szól az, hogy emlékezetünkben mind e mai
napig megmaradt s ha nem is ez az egye-
dülű a melyet emlékezetbe visszacsalni, ab-
ban felfrissíteni érdemesnek tartunk, czé-
lunkra egyelőre ez az egy is elég.

A tanulság, a mely a fentebbi mesében
a bölcseséget képezi az, hogy az ember,
bár első teremtménye legyen is a földnek,
még azért nem annyira első, hogy azon
kívül is annak volna tartható. Röviden,
hogy a majomhoz, elefánthoz, lóhoz stb.
viszonyítva az ember ugyan jóval maga-
sabban áll, mint ezek, de annyira a föld-
höz és annak teremtményeihez van bilin-
cselve, hogy nélkülök elérni nem tud, lé-
tezése lehetetlenné válik. S ha a fennebbi

naiv s épen azért kedves kis mese gyenge
oldalát a benne levő úgy nevezett argumen-
tum ad hominem képezi, ez nincs ártal-
mára annak, hogy a mit épen elérni akar:
meggyőzni az embert arról, hogy a termé-
szet háztartásában minden lénynek megvan
a maga rendeltetése, hogy ne mondjuk hi-
vatása, — meg is győzzön akként, hogy
kiindulási pontot adva további megfigyelésre
és elmélkedésre, türelemre és kiméletre bir-
jon más lények, az állatok iránt.

Szegény! ha rátoppantanék,
Pusztulna ő s egy nemzedék;
De oly bizalmas ott alatt:
Mért bántsam a kis gondtalant?

Hányan végeznek ki könnyelműen álla-
tot szükségtelenül? a nélkül, hogy csak
gondolnának is arra mit tesznek? A lé-
nyek a földön egymásnak nem barátai,
hanem ellenségei, egymást megsemmisíteni
és fölfalni törekszenek s ezeknek élén áll
az ember, mint a ki a legrafinirozottabban
semmisít meg és fal föl.

Azt hiszszük, hogy távol állhatunk min-
den beteges sentimentalismustól s azért
őszintén bevallhatjuk azon nézetünket, hogy
ezen létért való küzdelemben nem veszszük
az embertől sem rossz néven, ha erre is
arra is, itt is ott is pusztítja és irtja a mi
útjában áll és ártalmára lehet. Azonban
túl lép a kellő határon a ki a pusztítást és
irtást még ott is folytatja, a hol arra szük-
ség többé nincsen, s már vétkes gondatlan-
ság sőt rossz indulatú bűnösséggé fajulhat
az, a mi még csak az imént vételen önvé-
delem volt. Senki sem veheti zokon, ha a
fát tüzelőül kivágjuk, inkább elégetjük,
semhogy fagyoskodjunk, de méltán meg-
rovást érdemel az, a ki erdőt pusztít a
nélkül, hogy ilyent ültetne az előbbeni he-
lyébe. A ki a nyulat lelövi, a farkast
agyonüti, a rókát kelepeztében megfogja s
azután bőrét lehúzza, az mindenesetre ke-
ményen járt el, elpusztított életet a melyet
adni nem képes, de nem szabad feledni,
hogy a nyúl terményeinknek, a farkas és
róka házi állatainknak rovasára él s irán-
tuk tanúsított túlságos kimélet szaporodá-
sukat fogná elősegíteni s így kis bajból
csakhamar nagy válnék. Nem is ezen állatok
kivégzése és irtása ellen van és lehet józan
embernek kifogása, hanem igenis azoké
ellen, a melyek kézre kerítve az embernek
jóformán semmi hasznót sem nyújtanak,
sőt a melyeknek irtása a gazdálkodás egyik-
másik ágának egyenesen kárára válván,
inkább azoknak szaporítására kellene töre-
kednünk. Az apró madarakat értjük.

„Az apró madaraknak, legyenek azok
rovarevők, vagy magevők, a természet
háztartásában és különösen az ember gaz-
daságában fontos szerepök van. A rowarevők
pusztítják a káros rovarokat, azok petéit,
álczáit stb., szóval a túlszaporodásuknak
vetnek gátot; a magevők a dudvák elsza-
porodását és terjeszkedését gátolják és pedig
sokkal gyorsabban, mint a hogy azt emberi
erő elérhetné.” Így ír ifj. Lovassy Sándor

a „Természettudományi Közlöny“ legújabb
füzetében „Apró madaraink érdekében“
című cikkben, a hol fészkelő ládák fel-
állítását ajánlja. „Mily óriási hasznót ké-
pesek az apró madarak az emberiségnek
tenni — mondja egyik helyen — arra egy-
két példát hozok csak fel. Az 1878. év
tavaszán, hazánk felső vidékein a Lisparis
dispar nevű lepke hernyója oly nagy mér-
tékben lépett fel, hogy a gyümölcsfák
leveleit mind leette; a nyár vége felé a
tömérdek lepke annyi petét rakott, hogy a
gyümölcsfák és más fák minden ága sár-
gállott tőlük. A mint a hegyekben az első
hideg napok beköszöntöttek, czinkéink (kü-
lönösen a Parus maior, coeruleus, kevésbé
a P. caudatus) lejtettek a völgyekbe és a
sok lepketojást alig egy-két nap alatt mind
felemészítették, úgy annyira, hogy keresve
is alig lehetett találni. Egy czinke éven-
ként átlagosan 3—4 millió petét pusztít el.
Az angol Montagu azt mondja, hogy egy
ökörsem-pár 16 óra alatt óránként 36-szor,
azaz egy nap alatt 576-szor visz kicsinyei-
nek táplálékot. Az ökörsem évenként kétszer
költ és mindig 8—10 fiat nevel föl; elkép-
zelhetjük tehát, hogy egy család mily tö-
ménytelen sokaságú kártékony rovarról sza-
badít meg egy fenyvest (mert az ökörsem
leginkább itt tartózkodik), melynek hektár-
jára legkevesebb 10 e fajbéli madárpár
számítható. Hogy a madaraknak ebbéli
működését emberi erő még csak megköze-
liteni sem képes, bizonyítja az a körülmény,
hogy a breznói erdőhivatalhoz tartozó kine-
stári erdőben 1870-ben a szú (Bostrichus
typographus) pusztítására 40,000 frtnál többet
költöttek és a rovar mégis 100,000 köb-
méterre becsült fát pusztított el.” Elég indok
ahhoz, hogy szerző a fészkelő-ládák alkal-
mazását s ez úton apróbb madarak szapo-
ritását ajánlja. Igaz ugyan, hogy velük
együtt ellenségeik is (mátyás, héjja, sólyom
stb.) szaporodnak, de az ezeknek üzent
irtóháború biztosabbá és kedvezőbbé teszi
azoknak lételet.

Álljon itt végül „A madarak hasznos-
sága“ című cikkekcske, melyet a „Gallus“
nevű baromfitenyésztés és nyúlászattal fog-
lalkozó szaklap közöl s a mely in nuce
tartalmazza mindazt, a mit e tárgyban ily
röviden el lehet mondani: „A fecske és
bagolyfélék a levegőnek őrői. Ők a repülő
rovarok szerfölött való elszaporodását el-
lenőrzik. A harkályok és más kúszók a fák
kérgét, a verebek, pintyek, czinegék a
lombozatot, a seregélyek, rigók, varjak,
pacsirták a talaj felületét, a szalonkafélék
a televényréteg belsejét őrzik. Minden faj
híven teljesíti a maga kötelességét a termé-
szet gazdaságában s annyi bizonyos, hogy
ha a madarak mind kipusztulnának a föld-
ről, az ember azon nem élhetne, a növény-
zet elenyészne és a rovarok annyira el-
szaporodnának, hogy támadásaiknak semmi
élő lény nem állhatna ellent. Azok lenné-
nek a földnek urai! A nagymérvű pusztí-
tások, melyek sok vidéken, nevezetesen

újabb korban az Egyesült-Államok belsejében a vándorló sáska által eszközöltetnek, kétségen kívül annak tulajdoníthatók, hogy azon madarak, melyek a „prairie“-ken leginkább azokkal élnek, úgymint a prairie-tyúk, fűrjek, foglyok s effélék fölötté meggyérültek. A nagy és megbecsülhetetlen szolgálat, mely a gazdának és kertésznek a madarak által tétetik, csak szomorú tapasztalások után ismertetik el. Ha a madarakat kiméljük, megkiméljük gyümölcsiniket; a kevés gyümölcs és mag szem, melyet elsajátítanak, sokszorosan pótolatik az árthatmas rovarok azon mennyisége által, melyet kiirtanak. A sokat üldözött varjú például, tényleges észleletek szerint, sokkal több jót tesz számtalan rovar és kukac elpusztítása által, mint azon kár, melyet néhány gabona-mag fölkaparása által okoz.

Nem akarunk a legyek és pókok védelmére kelni, sőt örvendünk rajta, ha a házi asszony sem az egyiket, sem a másikat nem türi, hanem seprűvel, légyesapóval és légyölő papirossal mindenképen fogyasztani iparkodik létszámukat. Marad még mindig elég s egy-két millió ezen állatoknál épen-séggel nem számít. A légy fenmaradását szemtelensége amúgy is biztosítja, a mely köztudomásúlag mindent felülmúl; a pókét más tulajdonság. Óhajtjuk azonban, hogy apró madaraink védelem alá vétessenek, mert ezeknek a gazdáival azonos érdekeik vannak.

Szabadka évszázados ünnepéye.

(Vége.)

II. 1746-ban a tiszti és szolgazemélyzet összes fizetése 950 frtot tett ki, — ezen összeg 1749-ben 1450 frtra emelkedett az által, hogy az eddig nem díjazott városi bírónak 150 frt, a tizenhét tanácsnoknak egyenkint 30 frt. tiszti fizetésül kirendeltetett. — Ezen adat alkalmat nyújt érdekes összehasonlításra a f. évre előirányzott tételekkel, melyek szerint a közigazgatási rendőri és egészségügyi tiszti személyzet fizetése — a szolgálkát ide nem számítva — 58,895 frtot emészt fel.

III. A tanügy felkarolása szerény kezdettel indult meg 1743-ban, a midőn Kádár János 60 frt. évdíjjal tanítónak megválasztatott; és ezen állomásban 1745-ben véglegesen megerősített juttalmul azon előmenetelért, melyet az ifjúság irás-olvasásban — különösen pedig a magyar nyelvben tanúsított — ut juvenus adeo bene in lectionibus,

scriptitationibusque, praesertim in lingua hungarica proficiat; — 1748-ban pedig Rosaffa Mária gyöngyösi születésű hajadon tanítónőnek felfogadtatik, hogy az árvákat a római katolikus hitben oktassa. Ennyit ezúttal megemlíteni célszerűnek tartottam, hogy a kezdet a jelenlegi állapottal, mely a folyó évre elemi és polgári iskolákra, s kisdudóvódákra 49,157 frtot, a gymnasiumra 22,012 frtot a költségvetésben felmutat, összehasonlítások; — és kiderüljön: miként elődeink az 1879-iki 18-ik törvénycikkely rendeletét százötven évvel megelőzték.

IV. Az igazságszolgáltatás egyes ágait a városi tanács rendes ülésekben — ügyvédek közbejöttével — éveken át a méltányosságnak és igazságnak változatlan alapokon nyugvó természetes felfogása szerint aként kezelte, hogy a hozott ítéletben rendesen a veszett fél is megnyugodott. — A jegyzőkönyvek ez eljárást jellemző adatokban bővelkednek, melyek közül a következőt hallgatással nem mellőzhetem.

1743. évi szeptember 23-ikán Maleckovic Mária a tanács előtt megjelenvén panaszt emel — quaerulose lamentatur — hogy Czvianov Péter őt boszorkánynak híreszteli, és azt állítja, hogy betegségbe esett két fiát ő rontotta meg, és büverejével őket felfalta, et per actam artem supernaturalem dictos Filios devoraverit. Mely panaszra nevezett Czvianov Péter megidézettvén, és állítását be nem bizonyíthatván, arra ítéltetett: hogy panaszló Maleckovic Máriaát nyilvánosan a község háza előtt megkövesse, és az ellene szórt rágalmakat visszavonja, azon hozzáadással, hogy ha jövőben rágalmazását legkevésbé ismételné, keményebben fog büntettetni, azaz 50 frt. birsággal, vagy nem fizetés esetében fogsággal és testi fenyítéssel megbüntettetni. Ezen tudományos kaptafára nem feszített, de józanságra mutató „arbitrium“ annyiban is nevezetes, mert oly időben hozatott; midőn a boszorkánypörök még nem avultak el, midőn közeli szomszédságban is Szegeden, ilyes pörök divatoztak, és 1728-ban több elítélt között Dugonics Mihályné, mint boszorkány máglyán kivégeztetett.*

Általában az előjárók és lakosok között uralkodott patriarchalis viszonyról a jegyzőkönyvnek majd minden száma szembeötlő adatokat tartalmaz. Örökösök rendesen a tanács elébe járulnak azon kérelemmel: hogy az örökség felosztását közöttük intézze el. 1753-ban özvegy Szutsits Ilona asszony a tanácsot arra kéri, hogy özvegy létere a gazdaságot károsodás nélkül nem üzhetvén: kiskorú fiának Jánosnak örökségét vegye át, kezeltesse; — magát pedig, miután kezénél maradt birtoka különben is csekélységre olvadt, a közös terhek viselésétől mentse fel; — kárpótlásul fiának nagykorúságáig ezer forintot kamat nélkül felajánlván.

V. Öseink egyszerű életmódját a kényelmi és

* Az utolsó boszorkány kivégzés esete Európában a glarusi (Schweiz) 1782-ből. A hazai gyakorlatra nézve lásd Pauler „Büntető jogtan“-ának 371. §-át s jegyzeteit. A szerk.

fényűzési cikkek ritkasága és drágasága tanúsítja. — 1743-iki szeptember 11-én ugyanazon ülésben egy ezüst zsebóra 64 frtra becsültetett és Maró Ádám háza Josits Péter városi jegyzőnek 62 frton eladott. — A ház a külső sáncon belül a roginabara szomszédságában, — ezen leírás szerint ugyanabara telken feküdt, a melyen jelenleg Polyakovits Alajos úrnak emeletes háza diszlik. — 1744-ben Petrovics Lázár eladja házát Sztipics Mihálynak egy esztendő csikóért.

Ezen primitívus állapot csak a lakosok szaporodásával lévén javítható: öseink korukat meghaladó bölcsességgel a letelepedést minden módon elősegítették. A bevándorlott, többnyire magyar ajkú iparosoknak azon feltételt alatt: hogy mesterségüket üzni és gyakorolni tartoznak, házhelyeket és több más kedvezéseket nyújtottak. Az igavonó és terhet hordó barmokkal letelepedő földmivelőknek telekföldeket adományoztak; mi által a jólét láthatólag emelkedni kezdett; 1752-ben a község saját használatára az első hintót — currus penihi — 70 frton megveszi.

Ily anyagi helyzetben eleink — a jegyzőkönyv szavai szerint — sokszor és sokáig azon tanúskodtak: mi módon lehetne a mezőváros javát és további emelkedését előmozdítani; és e tekintetben legkívánatosabbnak találták, ha a császári-királyi felség kegyelméből nyert kiváltságok a szabad királyi városok előjáróságaival meg bővítettetnének. — E végett 1764-ik évben ő felségéhez jobbágyi hódolatul folyamodványt intéztek Vojnics Lukács és Mamuzsich József követek által; — supplicem de genu instantiam — azt a következő évben ismételték és választ nem nyerve 1774-ben megújították. Az ismételt kérelmezés folytán a tárgyalások folyamatra tétettek; de a felterjesztett vizsgálatok és kedvező véleményezések végre is 1778-ban azt eredményezték, hogy a legfelsőbb „forum“ az ügynek újabb tárgyalása elrendeltetett. — Az ügyet veszélyeztető ezen végzés következményeit elhárítandók — a város Bécsben időző küldöttei felségi folyamodvánnyal személyesen járultak a királyi szék zsámolyához; mely azt eredményezte, hogy a támasztott nehézségek rövid idő alatt kiegyenlítették, és a kérelemvel váratlan gyorsasággal — praeter omnium expectationem — királyi szentesítés alá terjesztve a Diploma ő felsége által 1779-ik évi január 22-én legfelsőbb aláírással ellátatott; — s azt Szutsits János, Partsetics Antal és Mamuzsich Márton kezékhöz véve május 7-én magukkal hozták.

A kegyelmes királyi adománylevélnek száz évvel ezelőtt e mai napon történt meghirdetésével és a folytatólag végre ment statutióval összekötött ünnepélyek felelevenítése; — úgy a városalapítás ezen harmadik stadiumához tartozó hatósági intézkedések s társadalmi jelenségek — habár futólagos — elbeszélése több időt igényel, mint a mennyi ez ünnepélyes alkalommal rendelkezésemre áll. — Ez okból öseink érdemeinek ezen újabb oszlopánál előadásomnak határt szabok, és a hozzánk különben

TÁRCZA.

Adél.

(Igaz történet.) — Irta: Solymossi Kálmán.

Az 187. . iskolaév utolsó napjaiban az egyetemi egyik segélyző-egyesület hirdetőtábláján a következő volt olvasható:

„Vidékre főrangú családhoz a szünetidőre nevelő kerestetik“ stb., a föltételek. Friss levegő után vágytam, de meg ki is akartam pihenni a fővárosban folytatott nyugtalan életmet — szóval ajánlkoztam s meg is kaptam az állomást, mely Pécestől mintegy félóránnyira fekvő falucskában volt, hol gróf Dombóváry — így hívták leendő princi-pálisomat — terjedelmes földbirtokkal rendelkezett.

Némi kíváncsisággal ültem a kocsiba, mely az utolsó vasútállomáson már várt reám, s rendeltetésem helyére volt szállítandó. Kíváncsisággal, mondom, mert szerettem volna már tudni, vajjon a sors — az emberi élet ez intézője — mily körülmények, micsoda viszonyok közé dobott mostan?!

Kíváncsiságom nem sokára ki lőn elégitve, mert a kocsis rövid félóra mulva — körülbelül dél-utáni két óra lehetett — csinosan épült emeletes ház udvarára robogott be.

Kiugrottam a kocsiból; az inas, ki szerény útításkámat utánam hozta, megmutatá szobámat s én az átöltözéshez fogtam, hogy még ebéd előtt bemutatthassam magamat főnökömnek. Bejelentetem magam s beléptem, átadám a grófnak ajánlólevelemet, melyet az egylettől magammal hoztam.

A gróf magas, barna, szikár férfi, fekete körszakállal, sötét szemekkel, keskeny ajkakkal, széles homlokkal, melyet rendesen összeránczolva tartott, mi által arcának hidegséget kölcsönzött.

Megszokva már, hogy mint szoktak alárendel-

tekkal bánni: a gróf külseje után nem is várt udvariassággal s előzékenységgel fogadott.

Mig a levelet olvasta, időt nyertem a szobában némileg körültekinteni. Egyszerűen, de mégis izlésesen volt bútorozva. Az ajtó mellett, egy ablakkal szemben csinos íróasztal, rajta papirossal s előtte egyszerű nádszékkal. Túl rajta — külseje után ítélve — csinosan berendezett könyvtár, néhány hiányzó darabbal, mi — úgy látszik — használatra mutatott. Az ajtóval szemben levő sarokban kis kerek asztal, körülötte hat barna ripsz karos szék, az asztalon villás reggeli még le nem takarított maradványai. A szoba egyik hosszát a fal mellett a székekhez hasonló színű pamlag foglalta el s vele szemben egy szekrény állott. A falakon az ösök néhány képe, vadászfegyverek, kardok, vivőtörök foglaltak helyet. A szoba tulajdonképeni közepén egy hintaszék libegett.

„Tehát kegyed a nevelő úr? Tekintse magát házam tagjának s viselje magát egész otthonosan. A grófnőnek s a két gyermeknek, kiket tanítani fog, majd az ebédnél fogom bemutatni. A többiekkel majd meg fog ismerkedni.“

Meghajtotta magát s elbocsátott.

Szobámba vonultam, mely szintén csinosan volt bútorozva, s vártam az ebédre hívást. A szoba közepén levő asztalon finom szivarok s jó dohány hevert s a falon egész pipagyűjtemény volt berendezve. Rágyújtottam s egy könyvet vevék kezembe. Nemsokára nyikorogni hallottam az ajtót s félős kíváncsian egy gyermekfőt láttam bekaecintgatni. Idősebb mintegy tíz éves tanítványom volt. Beszélgettem és — engedett hívásomnak. Bejött. Láttam, hogy még sem majomszeretet, sem a ferde nevelés által elrontva nincsen. Utána nemsokára a kisebbik is besompolygott. Hamar megbarátkoztunk, s a bemutatás nélkül is megismerkedtünk.

Három óraker csengették ebédre. A gyermekekkel együtt mentem be, hol a gróf s grófnő

már vártak reánk. A gróf bemutatott nejének s asztalhoz ültünk.

Neje, bár nem fiatal, de még mindig szép nő volt, s nagyúri, büszke fejbiczentéssel vett jelenlétemről tudomást. A társalgásban is, mely francziál folyt, alig vett pár szóval részt. Kíváncsian néztem szét a „többi“ után, a kikkel — a gróf szerint — majd úgy is meg fogok ismerkedni. Az asztal végén ült egy 16—17 éves fiatal leány, egyszerűen öltözve, hallgatva sítve le szemét. Társalgónőnek néztem volna, ha a derekán megmegecsörrenő kulcsosomó meg nem czáfolta volna nézetemet; helyzeténél fogva, melyet elfoglalt, a cselédséghez tartozónak sem nézhettem.

A grófnő valami szegény, elárvult rokona volt, mint később megtudtam, kit kegyelemből tartottak.

Nagyon jól tudom, hogy idegen helyen nagyon sokat itélnek az első megjelenésből, s igyekeztem volna is magamat mentől jobban megkedveltetni: de azt hiszem nagyon ügyetlenül viselhettem magamat.

Adél — így hívták a leányt — pillantásai, melyekkel nagy fekete szeméből olykor méregett, nagyon megzavarták fejemet. Kényelmetlenül éreztem magamat vele szemben. Nem volt valami olyan kiváló szépség, mely szívet, eszet lebilincsel, örültté tesz, mely első pillantásra hódít, melynek látására a férfi elveszti minden gondolkodó tehetőségét, s szíve, lelke, esze, minden cepp vére, mely ereiben lüktet, azt kiáltja: szeretlek, szeretlek. Nem, nem ilyen volt: de midőn nagy sötétfekete szeméibe tekinték — én legalább — oly sokat tudtam mindjárt az első pillantásra belőlük olvasni. Bút, fájdalmat, bánatot, keservet. Oly sokat beszéltek nekem egy félóra alatt azok a szemek. S azok a hallgató, bezárt ajkak, melyek beszédre egyszer sem nyíltak föl! Mennyit, mennyivel többet s mily igazabban beszélt helyettük az a fel-felvillanó vonaglás, mely ajkain el-elvonult!

is közelebbre eső — nem annyira történelmi, mint actualis fontossággal bíró ezen időszak esmertetését óvatossággal várva — arra kérem a tisztelt közgyűlést: tekitsen még egyszer az általam futólagosan vázolt történelmi tételre, s gondolja meg, hogy a város alapítása és a hozzátartozó széles terület megszerzése — emberi számításon kívül álló — szerencsés véletlennek vagy kedvező körülménynek legkevésbé sem tulajdonítható, hanem kizárólagosan személyes előrelátás — helyes számítás és kitartó, önzetlen munkásság műve. — Gondolja meg, hogy ezen — Duna és Tisza közötti — a két folyamtól csak nem egyenlő távolságban fekvő vidék — sem kereskedelmi, sem közlekedési természetes factorral, melyet a város javára kifejteni és fordítani lehetett volna — nem bíra; — hogy a gőzerővel rendelkező kormány érdeke, mely Zomborban a bács megyei terjedelmes kincstári uradalmaknak igazgatósági székhelye, Ujvidékben Péterváradnak és a dunai hídfőnek emporiumot teremtett, ezen ponthoz semmi tekintetben kötve nem volt, s míg más városok saját műkincseikből és érdekes régiségeikből muzeumokat adhatnak s azokat büszkeséggel mutogatják: mi őseink erényeit emeljük ki és követésre ösztönöznek példáikat felkaroljuk, hogy méltókká tegyük magunkat azon szellemi és anyagi örökségre, a melyből személyes és községi szükségleteinket mai napig fedezzük. — Gondoljuk meg: hogy valamint őseink az alkotásnál saját erejükre utalva voltak, úgy mi a megtartásnál és öröklítésnél csak saját magunkra számíthatunk.

Ne feledjük el, hogy őseink saját nemzetiségeiket a magyar állami felség eszméjét gátló akadályul nem vették; — és a fejedelem és haza elválaszthatlan érdekeinek azonosságában megtalálták azon iránytűt, mely eljárásuk minden ágát kormányozta.

Áldozunk a kegyelet adójával Mária Teresia királynénak dicső emlékének, kinek összes népeit átkaroló királyi kegyelme e városra az anyai szeretet kiváltságos jellegével háramlott és csak életével együtt szűnt meg; — hódoljunk jobbjai hűséggel utódja — dicsőségesen uralkodó Urunk királyunknak, ki a magyar állam eszméjét, mely századok hibái és mulasztásai által felségi jogaitól megfosztva a koronázási eskü személyében lapangott inkább, mint uralkodott — rehabilitálta; és mint az ország Restauratora Szent István első királyunknak, nemcsak utóda, hanem honalkotó érdemeinek osztályosa lett; és kiáltunk fel egy értelemmel:

Eljen a haza!
Eljen a király!

Mi történt a színházban?

A hangverseny, mely (mint e lapok közelebbi számában előre jelezve volt) f. hó 19-ikén, részben színházi előadások, részben a helybeli zeneegylet javára a színházban tartott, fényesen sikerültnek mond-

ható: mind azért, mert szép számú hallgató közönség pártfogásában részesült, a mennyiben a páholyok kivétel nélkül, a zártszékek pedig nagyobb részben megteltek voltak s csak az emelvényen és karzaton volt igen gyér közönség, s így a tisztajövedelem csak 100 forintot tesz ki; mi a kitűzött két nem épen nagy kiadást igénylő cél elérésére (szinpadai bútorzat és nagybőgő szerzésre) elég lett volna, ha még csak néhányan is azok közül, kiktől a pártfogást mind anyagi helyzetük, mind szellemi képzettségükkel fogva méltán megvárhatnók, a hangversenyen megjelentek volna, vagy mulasztásaikat utólag anyagi segélynyújtással pótolnák, — mind pedig azért, mert a hangversenyen közreműködők (kik között a többséget tanárok és részint gyakorló, részint theoretikus jogászok képezték, a magán-zongora-játszó és énekesnő Szalay Jolán és Schwarz Laura kisasszonyok pedig úgy ez alkalomra, mint letelepedni akarásuk folytán, átaljában is zenekedvelő közönségünkre nézve új nyerevények), mindnyájan kitűnően oldották meg feladatukat; miért is mindegyik műdarab után a hallgatóság őket taps- s a szereplőnőket egyszersmind virágkoszorú és bokréta özőnével árasztá el. De hiszen maradhatott-e a hallgató közönség szokásos közönyösségében annyi erő, szépség s elegancia hatása alatt, mit a közreműködők általján kifejtek? A zenekar erőteljes és szabatos játéka, az énekkar szép hangmodulatioi és tiszta nuance-ai, a kellemes zongorajáték és játszó, a korához képest nagy hangnyommal és bátorsággal bíró kis szerelem-dalnok, a tárgy komolyságához mért szavalat s magatartás, előbb az egyes zene- és énekhangok, s utóbb a különböző hangszerek és karének hangjainak s műzsáinak (Eratónak a szerelem-dalnoknak, Euterpenek a gyönyörködtető zenének és a sokadalu Polyhymniának) a „Magyar dalok“-ban és „Harcos imájá“-ban) ölelkezéseik és csokolódásaik, s némelyeknél talán gondolata s ennek folytán támadt öröme azé is, hogy a dal- s zeneművészet terén a most és máskor, meg még soha nem szereplőkben, a szinpadon és azon kívül lévőkhöz, mily szép s nagy számú képzett erővel bír városunk, és mily üdvösen lehetne azt felhasználni s értékesíteni nagyon is egyhangú és épen nem hasznos szórakozásainknál s társas időtöltéseinknél! hogyan hagyhatták volna megmaradni közönségünket angolos hidegvérűségében? Persze hogy nem! Hiszen a görög hitrege szerint Orpheus lantjával a vadakat is megszelídítette! Ovidként pedig Erato a legkeményebb leánysziveket is meglágyította! (A férfi sziveknek persze lágyításra akkor sem volt szükségük!) De meg ha, mint tudjuk, a műzsákát pálmagaly, borostyán, rózsavagy a sirenek tollaiból fűzött koszorúkkal ékített szép szüzeknek szokták ábrázolni: hogyan hiányozhattak volna nálunk is a valóságban élvezettel látott s hallott s nem pusztán képzeleti műzsák irányában a koszorúk? Természetes, hogy nem! Mint szinte igen természetes volt az is, hogy bármennyire szerények vagy rátartók voltak is a

hangverseny alatt a közreműködők a tapsok s újrázások irányában; tudva és érezve mégis, hogy munkájukat jól végezték, e fölötti örömeztüknek Tomaskó vendéglőjében adtak kifejezést; minek aztán a vendéglősn kívül a most nagyon sovány keresetű cigányok vették leginkább hasznát, s így az úgynevezett „úri cigányok“ a többi közreműködéssel együtt nemcsak a hangverseny kitűzött kettős céljának, hanem a „szegény cigányok“-nak is használtak. A jó kedv s mulatozás közben az áldomás-köszöntések sem maradhattak el, melyek igen természetesen leginkább a zeneművészet körül forogtak és sok szép s jó eszmét tartalmaztak.

Benevolus Spectator.

ÚJDONSÁGOK.

— **Szintársulatunk** jövő kedden, okt. 28-án érkezik Kecskemétre és esütörtökön, okt. 30-án játszik először. A szinidény kezdetül diszleodás fog tartatni 4 szakaszban. I. szakasz: 1-ső szám: Nyitány, előadja a zenekar; 2-ik szám: Beköszöntő, alkalmi költemény, Bényeitől; 3-ik szám: Hymnus, Köleseytől, éneklí a szintársulat. II. szakasz: Zrinyi a szigetvári hős. Drámai költemény 1 felvonásban. III. szakasz: 5-ik szám: Villám Bandi leánykérője. Népszimű dal- és táncokkal 2 felvonásban. IV. szakasz: 6-ik szám: Az oroszán ébredése. Vig operette 1 felvonásban. Végül: Hit, remény, szeretet. Tableaux, görög tüzfénnyel világitva. Ezen előadásra jegyek előre válthatók már keddtől kezdve a színházi pénztárnál.

— **A közgyűlésről** szóló értesítésünket helyszűke miatt csak a jövő számban közölhetjük.

— **A reáliskola** tárgyában lapunk multkori számában megjelent vezércikkben megemlített Kr. P. úr szerkesztőségünkhöz választ küldött be, melyben kifogást tesz Dr. D. R. úrnak a reáliskola ellenzöről mondott jellemzése ellen s egyúttal ki nyilatkoztatja, hogy ő csupán M-né asszonyság kérdése folytán, melyik iskolába küldje fiát? adott annak minden tekintetben tárgyilagos, legjobb tudomása és meggyőződése szerinti felvilágosító feleletet s így őt tolakodónak, szegény furulyásnak s reáliskolák ellenségeinek nevezni nem lehet. A magunk részéről szívesen engedünk volna teret a helyreigazító nyilatkozat közlésére, de miután egyrészt nem telt, másrészt a beküldött nyilatkozat csak végtelen szóváltásra adna alkalmat s még egy harmadik egyént, M-né asszonyságot is belevonná e vitába, jobbnak látjuk a nyilatkozat lényegének közlésével ezen ügyet végkép befejezni.

— **Az úri banda**, a mint halljuk, a tél folytán a casino nagy termében több sétatangversenyt szándékozik rendezni; hir szerint a casino választmányal már sikerült ez iránt megállapodásra és módoszatokra jutni s így meglehetősen biztos kilátásunk van hozzá, hogy a hosszú téli estéket néha-néha kellemes és változatosb módon fogjuk eltölthetni.

— **A nyelvújítás** tárgyában lapunkban nem régiben megjelent vezércikkre reflektálva valami Virányi Ignác nevű egyén a „Kecskemét“ egyik újabb számában azt írja: „Ujabb időben az irodalom embereit nagymérvben kezdi foglalkoztatni a nyelvújítás kérdése, annyira, hogy kitűnő tudósunk Szily Kálmánnak egy ily irányú értekezésére, már a „Kecskeméti Lapok“ is vezércikkhezve reflektált. Ez utóbbi persze úgy, a mint hozzá nem értőtől kitellik, nem tisztázva, hanem inkább zavarva az eszméket, beszél a nélkül, hogy valamit mondana, sőt mi több: egy és ugyanazon mondatban tagadja és felállítja ugyanazon elvet.“ All right, good boy! de ha jobban értett hozzá, miért nem előzte meg a mi vezércikkkezönket? a mi azon szemrehányását illeti, hogy cikkünkben nincs logika s ellenmondásos önmagával, az az ő szempontjából igaz lehet, a mint hogy nekünk is volna nem egy kifogásunk az ő cikkre és modora ellen, ha egyáltalán valami fontosságot tulajdonítanánk a neophyta journalista legénykedésének.

— **A „Kecskeméti korcsolyázó-egylet“** folyó évi november hó 2-ik napján Vasárnap délelőtti 10 órakor a helybeli állami főreáltanoda mértani rajztermében tartja alakuló közgyűlését, melynek tárgysorozata a következő: a) az alapszabályok megállapítása, b) elnök, alelnök, jegyző, ügyvéd, pénztárnok és 6 választmányi tag megválasztatása, c) az első berendezés és felszerelés költségeinek megszavazása, figyelemmel az ideiglenesen működött bizottság által előterjesztendő reménybeli jövedelem kimutatásra, d) az egyesület érdekében teendő esetleges indítványok.

— **Wissinger Károly** helybeli áll. főreáltanodai r. tanár úr ma, azaz vasárnapon e hó 26-án bemutatja a tudomány egyik legújabb vívmányát, a phonograph-ot, azaz hangirót. Előadását mutatványokkal fogja kísélni, beszéde és zene visszaadásával, Edison-féle gépen. Ezen előadás tiszta jövedelme a főreáliskola vegműhelye felszerelésének kiegészítésére fordítatik.

Olyan, olyan sokat olvastam én legalább ezekből már az első találkozás alkalmával.

Hosszú, végtelennek tetsző félóra után végre jelt adott a grófnő a távozásra. Szobámba siettem s a pamlagra dőltem.

Eszemet, lelkemet, mindenemet, elfoglalta az a leány, oly nagy hatással volt reám szomorú tekintete.

Végre a test is megkivánta a magáét, a hosszú, unalmas út fárasztólag hatott lelkemre — elaludtam. Álomban is mindig ott lebegett előttem. S még rosszabb volt. Felizgatott képzeletem a legfantasztikusabb képeket rajzolta elém.

No ez mégis csak sok lesz, gondolám, midőn felébredtem, ha ez így fog menni. Elhatároztam, hogy nem fogok többé rá gondolni. Csakhogy könnyű ezt elhatározni, de megtartani!

Most, hogy e sorokat írom, most már látom, hogy akkor, midőn e határozatot érleltem, akkor már megigézett, akkor már szerettem.

Dombóváry gróf lakát, daczára, hogy egy kissé távol esett, sok vendég járta. Ő maga is szeretette a zajos életet. Kastélya középpontja volt a vidék mulatni vágyó földbirtokosainak, s nem egyszer székhelye a napokig tartó tivornyáknak. Éjjel-nappal nyitva álló kapui tárva voltak mindenki előtt, ki tisztos nevet s vig lelket tudott hozni magával.

Én — ép úgy állásomnál, valamint hajlamomnál fogva is — visszavonultam az ilyes mulatóságoktól, nem vettem számon a járókelőket.

A megjelenő vendégek közül egy kötötte le mindjárt eleinte figyelmemet — Tolnay Arthúr báró. Megmondom mindjárt miért s hogyan ismerkedtem meg vele.

Lakásomba, mely az emeleten volt, mentem föl egy délután, midőn fölérv a lépcső-lakás előtt Adélt találok a báróval.

Azon pillanatnak valék véletlen tanúja, midőn a báró Adélt át akarva karolni, ez őt hevesen eltaszítá magától.

Egész lényemben megrendültem.

A báró engem megpillantva, elsieltett s én e szavakkal fordulék Adélhoz:

„Bocsásson meg, kisasszony, hogy — bár teljesen véletlenül — megjelenésem által tanúja lettem e kellemetlen jelenetnek.“

„Sőt én köszönöm, hogy közbejötté által megakadályozá azt“, felelé elfogultan, „a báró nagyon is drasztikusan viseli magát . . . de mit tegyek, túrnóm kell . . .“ Sohajtá utána.

Ez volt első szóváltásunk. Bár utolsó is lett volna. Szobámba siettem. Százszor meg százszor rajzoltam magam elé a jelenetet, melynek tanúja lettem s nem tudtam kiokosodni. Száz meg száz következtetést vontam le belőle s nem tudtam melyik közülök az igaz.

Ki a hibás? csak a báró? akkor megbüntettem; de miért s mily alapon, s én a szegény nevelő, én álljak szembe a báróval? Hátha Adél is? s csak megjelenésem szakítá félbe a pásztor-órát? de az a „túrnóm kell“, az!

Egett a föld lábam alatt, föl s alá járkáltam a szobában, végre lementem a kertbe.

Az egyik lugasban, asztal előtt ülve talátam Adélt.

Előtte egy könyv feküdt, de nem olvasott belőle.

Sötét, fekete szemei kerekre nyilva néztek maguk elé. Piczi piros ajkai olyan beszédesen nyugodtak egymáson, mintha valóban szólásra akarná őket nyitni. Rövid fekete haja vállára hullámozott alá, melynek fehérségét, bár gondosan elrejtve, az alabástromnyak gyanitni engedé. Arcvonásaiban annyi kellem, annyi jóság volt kifejezve! Olyan, olyan nagyon szép volt?!

(Vége következik.)

— **A színügyi bizottság** által f. hó 19-ikén rendezett hangverseny jövedelmének kimutatása szerint volt: Bevétel belépti jegyekből 159 frt 10 kr., ajándék 2 frt 30 kr., összesen 161 frt 40 kr. Kiadás. Színházber 10 frt. Az elmaradt „Végrendelés” vigjátékra szerepeléssel 7 frt 70 kr., nyomdai, javítási, világítási és egyéb költségek 44 frt 13 kr., összesen 61 frt 20 kr. Tiszta jövedelem 100 frt 20 kr., melynek $\frac{1}{3}$ -ad része a közreműködött műkedvelő-zenekar beruházási céljára átadott, $\frac{2}{3}$ -ad része, azaz 66 frt 80 kr. a színi beruházásokra fordítandó. Ajándékozta: Szalay István szentesi tanár úr 1 forintot, Gallia Emma úrhölgy 1 forintot, Csányi Károly úr 30 krt.

— **Az időjárás**, mint a hir kering, mindenfelé kedvezőtlen a szüretelésre. A felső vidékeken már a múlt hét folytán havazott, ha e hó el is olvadt nemsokára, több helyen a hol a szőlő még megterem s borra sajtolható, lehetetlenné tette a szüret megkezdését. Tömérdek kárt okozott ezen korai zord idő épen azon legszegényebb osztályú lakosságánál, a melynek egyedüli vagyonát sokszor csak az oly szívósan művelt szőlő képezi. Ez különösen a mi vidékünkre nézve áll, a hol köztudomásúlag igen sok embernek egyedüli jövedelemforrása a gyümölcstermelés, a mely az idén hálátlan maradt s a szőlő, a melynek jelenleg nincs kelete.

— **Cserhalmay Ferencz**, miniszteri tanácsos, s a m. k. honvéd-hadbizottság főnöke a múlt héten városunkban időzött a honvéd laktanya megszemlélése, illetve a város által átengedett területtel kapcsolatos kiépítés terve és módzatainak megállapítása végett. Kiséretében volt egy állami mérnök is. Az építkezés — mint halljuk — tavasszal fog megkezdődni, s minthogy jelentékeny összeget szándékoznak ráfordítani, remélhetjük, hogy a máris kiépített régi „Kecskés” helyén diszes középület fog emelkedni.

— **Örömmel értesülünk**, hogy a Gyenes S. és fiai kereskedésében kiütött tűz aránylag jóval kevesebb kárt okozott, mint a mennyit előre gondolni lehetett. Legtöbb kár a borokban s némely éghető anyagokban történt; de úgy ezek, mint a bolthelyiségben netán értékvesztett tárgyak már újjakkal helyettesítvük, s a tűznek minden nyoma el van hárítva.

— **A vadász-társaság** a folyó évben rendezendő hajtóvadászatok idejét akként állapította meg, hogy a szikrai hajtóvadászat november 15. és 16. án, a monostori pedig december 22. és 23. napján fog megtartatni. Szt.-Királyon december 1-ső napján nyílik meg a vadászat, s egy e területen rendezendő hajtóvadászat iránti indítvány a a választmányban elejtetett. Az erdei szalonkák rendkívül nagy számára való tekintetből pedig kimondatott, hogy kisebb társaságok a szalonkákra hajtóvadászatot is rendezhetnek.

— **Dr. Helm Tivadar** a „Pester Lloyd” bécsi színházi tudósítója, e lap egyik multheti számában Lecocq „Marjolaine” című operette-jének a Carl-Theater-ben végbement első előadásáról írva azt mondja, hogy tudtukra (t. i. a bécsiek tudtára) ez egyike azon daraboknak, a melyeknek előadásában a bécsiek a budapestieket megelőzték. A Lloyd szerkesztője ennek folytán megjegyzi, hogy a kérdéses darab Budapesten a népszínházban már több mint egy éve került műsorozatra s előadásra „Kissasszony feleségem” cím alatt. Nálunk is köztudomásúlag még az 1877/78-iki színi évadban adatott elő s — „Nossza itt az érem, fényes mint a nap!” — a nyertes Marjolaine Szigligeti Pálmai Ilka volt.

IRODALOM és MŰVÉSZET.

A történelmi társulat közlönye a „Századok” októberi füzeté megjelent s a társulat augusztusi kirándulását írja le; a füzet tartalma nagybárá már ismeretes, így Ipolyi Arnold elnök megnyitó beszéde (a magyar hadtörténelem tanulmánya), Pulszky Ferencz elnöki beszéde (a gyűjtött történelmi anyag felhasználásáról), a Szabó Károly által közölt Balassa Bálint-féle költeményekről szóló cikk. E mellett szakférfiakat különösen érdekelni fogja: a gróf Teleky család levéltárában tett kutatásokról szóló jelentés (Szilágyi Sándor), a maros-vásárhelyi központi és vidéki bizottság, a könyvtári és régészeti bizottság jelentése. Veszely Károly a Hunyady János és Meződ bég közt 1442-ben vitt ütközött helyét iparkodik meghatározni.

Burger Gusztávnál megjelent a „Szegedi Képes naptár” az 1880-dik szűkő évre. A naptár-rész után adja a városi tisztviselők és a törvényhatósági bizottsági tagok névsorát, az 1879-iki eddigi eseményeknek áttekintését. Azután leírja az árvíz-veszélyt, s annak a németeknél, francziáknál és belgáknál a költészetre gyakorolt hatását említi meg és igazolja mutatványokkal. A „Rajzok az Alföldről” feliratú cikkben Tápe, Óthalom s a mi cigányaink vannak jellemezve. Ezt több apró cikk követi, a melyek közt legérdekesebb a tyúkverő

ismertetése. Az országos vásárok jegyzéke után külföldi hirdetések vannak csatolva. A naptár ára 30 kr.

Mindnyájunk által érzett hézagot fog pótolni „a francia akadémia, Benherelle és a legjelesebb francia szótárírók után” szerkeszteni ígért „Francia-Magyar és Magyar-Francia szótár”, mely Rautmann Frigyes kiadónál Budapesten Pokorny Jenő Ármin által szerkesztve havonként két füzetben jelen meg. A francia-magyar szótárból eddig megjelent két füzet eléggé tanúsítja, hogy szerző feladatát lelkiismeretesen veszi; szótára jóval bővebb, mint nálunk a közkezen forgó közönséges francziánémet szótárak lenni szoktak, a melyeket e mű nélkülözhetővé kíván tenni. Egy-egy füzet ára 30 kr. Utolsó szó: Antiochienne.

Megjelent a Hellwald Frigyes és egyéb

szerzők nyomán dr. Toldy László által szerkesztett „A föld és népei” című munka 9., 10. és 11-ik füzeté; az észak-amerikai indián törzseket és népeket ismerteti. A Mehnernél megjelenő mű ára füzetenként 30 kr.

Megjelent a Somogyi Ede által szerkesztett „Magyar lexikon” 38-ik és 39-ik füzeté. Műmellékletei: A magyar szabadságharc térképe és a phylloxera. Cikkeinek utolsója Bückeburg Schaumburg-Lippe fővárosának ismertetését kezdi meg. Ára füzetenként 30 kr.

Felelős szerkesztő: **Dr. BELICZAY JÓNÁS.**

Főmunkatársak:

Hornyik János, Dr. Tassy Pál.

H I R D E T É S E K.

Eddig nincs fölülmulva.

MAAGER W.-féle

es. kir. kizár. szabad. valódi min. tisztított

CSUKAMÁJ-OLAJ

Maager Wilhelmtől Bécsben,

az első orvosi tekintélyek által megvizsgált és könnyen emészthetőségénél fogva gyermekeknek a **mell- és tüdőbajok, görvély, hályog, daganat, bőrkütegek, mirigybetegségek, gyengeségek** stb. ellen különösen ajánlt és rendelt legtisztább és legjobb,*) legtermészetesebb és elismert hatású szer. **1 forintos palackokban** gyári rak-tárásban **Bécs, Heumarkt Nro 3**)**, úgymint az osztrák birodalom legtöbb gyógyszerárúiban és jóhírnevű anyagárú-kereskedéseiben valódi minőségben kapható. **Kecskeméten: Molnár János gyógyszerésznél; Czepléden: Persay Sándor gyógyszerésznél; Szolnokon: Horánszky István gyógyszerésznél.**

*) Újabb időben több czég háromszegletű palackokat tölt meg tisztatlan csukamáj-olajjal, és a közönségnek mint „MAAGER” valódi tisztított csukamáj-olajat igyekeznek eladni. Az efféle rászedésnek kiküldetés végett kéretik csupán azon palackokat „MAAGER” valódi tisztított csukamáj-olajjal töltötteknek tekinteni, a melyeknél az üvegen, a címken, zárkupak és használati utasításon a „MAAGER” név áll.

**) Ugyanitt létezik a Schaffhausen „nemzetközi kötélek-angygyár”, Hall és Ruckel new-yorki, „Sozodont” gyár és Hartenstein & Co. hüvelydek-gyárának Chemnitzben főraktára. 143 (12-1)

Van szerencsém a t. cz. közönség becses tudomására hozni, miszerint

szabó-üzlet-helyiséget,

mely eddig a róm. kath. egyház új épületében volt, a reform. egyház bazar-épületébe — **Ble-ger testvér urak** volt helyiségébe — tettem át.

A midőn ezt a t. cz. közönség becses tudomására hozni kívánom, egyúttal továbbra is szíves pártfogását kérem.

Kecskemét, 1879. okt. hóban.

Tisztelettel

Perlfaszer B.

katonai- és polgári szabó. 146 (1-1)

5301.
1879.

Árverési hirdetmény.

A kecskeméti kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy a kecskeméti Takarékpénztár Egyesület végrehajtónak **Marton Józsefné** Laczi Erzsébet képviselőjében Újszászy Imre ügygondnok végrehajtást szenvedő ellen 1500 frt. és járulékai iránti végrehajtási ügyében a kecskeméti 511. sz. tjkvben 53. rsz. a. foglalt Marton Józsefné Laczi Erzsébetet illető s tartozékaival 2650 frtra becsült úrihegyi szőlő; és a kecskeméti 960. sz. tjkvben 340. rsz. a. foglalt ugyanazt illető, tartozékaival együtt 2104 frtra becsült máriahegyi szőlő az 1879. évi október hó 29-ik napján d. e. 9 óraker mint első, és 1879. évi november hó 29-ik napján délelőtt 9 óraker mint második határidőben e kir. törvényszék telekkönyvi hivatalában megtartandó nyilvános árverésen következő feltételek alatt eladatni fognak, u. m.:

1-ször. Kikiáltási ár a fennebb kitett becsár, melyen alul az első árveréskor az árverésre kitűzött birtokok nem fognak eladatni.

2-ször. Árverezni kívánók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy magyar állampapírban a kiküldött kezébe letenni.

3-ször. Vevő köteles a vételért három egyenlő részletben, és pedig: az elsőt az árverés jóváhagyásától számítandó 3 nap alatt, másodikat a fizetési naptól számítandó két hónap alatt, a harmadikat a fizetési naptól számítandó két hónap alatt, minden egyes vételári részlet után a birtokbalépés napjától számítandó 8% kamatokkal együtt ezen kir. törvényszéknél előre kieszközölt utalvány alapján a kecskeméti kir. adó- mint bírói letéti pénztárnál lefizetni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámíttatni.

4-ször. Az árverés jogerőre emelkedésekor vevő a megvett ingatlan birtokába lép, emnélfogva a megvett ingatlan haszna és terhei ez időtől őt illetik.

5-ör. A tulajdonjog bekebelezése csak a vételár és kamatainak teljes lefizetése után fog vevő javára hivatalból eszközöltetni. Az átruházási költségek vevőt terhelik.

6-ször. A mennyiben vevő az árverési feltételek bármelyikének eleget nem tette, a megvett ingatlan az érdekelt felek bármelyikének kérelmére, a prts. 459. §-a értelmében vevő veszelőre és költségére, bánatpénzének elvesztése mellett, újabb árverés alá bocsáttatni, és csupán egy határidőnek kitűzése mellett az előbbi becsáron alul is eladatni fog.

Felhívatnak azok, kik az árverésre kitűzött javak iránt tulajdoni vagy más igényt, avagy elsőbbségi jogokat érvényesíthetni vélnék, hogy e részbeni kereseteiket e hirdetménynek a hivatalos lapban lett harmadik közzététele napjától számítandó 15 nap alatt, habár külön értesítést nem vettek is, ezen kir. törvényszéknél nyújtsák be: különben azok a végrehajtás folyamatát nem gátolván, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Végül felszólíttatnak azon jelzálogos hitelezők, kik nem ezen kir. törvényszék székhelyén, vagy annak közelében laknak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltetősik végett helyben megbízottat rendeljenek s annak névét és lakását az eladásig jelentéské, ellenkező esetben Székely Mihály ügyvéd, mint hivatalból kinevezett ügygondnok által fognak képviseltetni.

A kecskeméti kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságának 1879. évi szeptember hó 3-ik napján tartott üléséből.

Tóth Ferencz,
tanácsjegyző. 145 (1-1)

Gáll Ferencz,
kir. törvényszéki elnök.

195.
1879.

Hirdetmény.

A kecskeméti róm. kath. egyház tulajdonához tartozó

három bolthelyiség,

nevezetesen: a nagypiaczi négyszegletes épületben ez idő szerént Dragolovich Döme úr bérletében levő bolthelyiség; továbbá:

a kecskeméti takarékpénztári palota átellenes sarok-épületben, a gyógytár és Herczeg Lajos úr boltja közötti, jelenleg Vitz Ferencz úr használatában levő bolt — most mézszárszék — helyiség, a hozzá kapcsolt két szoba, konyha, előtár, fűskamra, pince és padlással együtt; végre:

a most említett épületben, a nagy-körösi-útczára nyíló útcza-ajtón bemenet, balról levő kis bolthelyiség — jövő 1880-ik évi május hó 1-ső napjától számítandó négy évre, zárt levélben — offert — teendő ajánlat útján, a többet ígérőnek fog bérbe adatni.

Az ajánlandó összeg határozott mennyiségben megnevezendő, különben figyelembe nem vétetik.

A Dragolovich és Vitz-féle helyiség után 100 frt., a legutóbbi kis bolthelyiség után 20 frt. bánatpénz beadandó.

Az ajánlatot e folyó 1879-ik évi november hó 15-ik napjáig bezárólag adandó be, azontul el nem fogadtatik.

Az ajánlat a gondnoki hivatalnál adandó be.

Mely körülmény az illetőknek azzal hozatik tudomására, hogy a bérleti feltételek az egyház jegyzői és pénztári hivatalában mindennap megtekinthetők.

Kelt Kecskeméten, 1879. október 8.

138 (3-3)

Fórián Károly, főgondnok.

5713.
1879.

Hirdetmény.

A városi szolgaszemélyzet részére a folyó évben szükség-lendő ruházat: úgymint

71 db. sapka, 88 db. mellény, 72 db. magyar nadrág, 15 db. bőrös lovagló nagrág, 86 db. atilla-dolmány, 2 db. újjas mándli,

a tüzoltók részére

4 db. posztózubony

elkészítése az 5713/1879. sz. tan. végzéssel megrendeltetvén, az árlejtés megtartására a gazdasági osztály utasítottat, minek folytán árlejtési határidőül folyó évi november hó 5-ik napjának d. u. 2 órája a gazdasági hivatalba kitűzetett, melyre a vállalkozni akarók azzal hivatnak fel, hogy az elszámlált ruhaneműekhez a városi közönség csak posztót fog adni, egyéb szükségességeket pedig vállalkozók lesznek kötelesek kiszolgáltatni.

Kecskemét, 1879. okt. 22.

144 (1-1)

A gazdasági osztály által.